

всѣки день, че ти си запомнилъ добръ думитѣ на майка си и ме обичашъ много. Затова вземи тази половина и ѣждъ заедно съ мене“!

— „Благодарихъ, тате, каза момчето, но моля ти се, расчупи моята половина още на двѣ половини и вземи едната, защото ти си по-голѣмъ и трѣбва да ѣдешъ повече отъ мене“.

— „Азъ си отчупихъ толкова, колкото ми трѣбваше. Затова да захванемъ вече бѣдната си вечеря. Но по напръдъ нека се помолимъ на Бога, за гдѣто ни е далъ и днесъ потребния хлѣбъ“.

— И така бащата и синътъ започнаха бѣдната си вечеря. Когато чупѣха хлѣба на по-малки части, отъ него паднаха нѣколко голѣми златни монети (пари). Момчето отведнажъ извика отъ радостъ и прострѣ ръката си да събере монетитѣ.

— „Сине мой, сине мой! извика бащата, не бутай тѣзи монети: тѣ не сж наши“. „А чий сж, тате, ако не сж наши“, попита момчето.

— „Азъ не знамъ още чий сж тѣ, нъ вѣрвамъ хлѣбарьтъ да ги е турналъ по-грѣшка въ хлѣба. Ний трѣбва да отидемъ и да го попитаме. Ставай!“

— „Не бива, тате, отговори момчето, хлѣбарьтъ тукъ може да ни излъже. Освѣнъ това ний сме бѣдни и на насъ ни трѣбватъ много пари, затова да не обаждаме нищо на хлѣбаря“.

— „Не, това не може да бжде, азъ купихъ хлѣба, а не и златото, което намѣрихме вътрѣ. Азъ обичамъ да печеля съ трудъ, а не съ кражба. Тичай по-скоро да извикашъ хлѣбарьтъ, за да му дадемъ златото!“